Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30.04.1964, sp. zn. 2 Cz 31/64, ECLI:CZ:NS:1964:2.CZ.31.1964.1

Číslo: 45/1964

Právní věta: Ustanovení § 6, 7 zák. č. 150/1961 Sb. je nutno vykládat v souvislosti s ustanovením trestního zákona o zákazu činnosti.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 30.04.1964

Spisová značka: 2 Cz 31/64

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Pracovní úraz

Předpisy: 150/1961 Sb. § 6
§ 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 45/1964 sb. rozh.

Ustanovení § 6, 7 zák. č. 150/1961 Sb. je nutno vykládat v souvislosti s ustanovením trestního zákona o zákazu činnosti.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 30. dubna 1964, 2 Cz 31/64).

Žalobce se domáhal odškodnění pracovního úrazu, který utrpěl jako řidič cisternového automobilu žalovaného podniku.

Okresní soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že žalovaný podnik odpovídá zčásti za pracovní úraz, který žalobce utrpěl, ježto k požáru a výbuchu čerpací stanice došlo nedodržením bezpečnostních předpisů, a to nejen ze strany žalobce, nýbrž i druhým řidičem a čerpadlářkou. Za porušení bezpečnostních předpisů ze strany těchto dalších dvou zaměstnanců podnik odpovídá. Při tom přihlédl k tomu, že žalobce byl odsouzen rozsudkem okresního soudu pro trestný čin podle § 192 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zák. z r. 1950. Mimo jiné byl u žalobce vysloven nepodmíněný zákaz řízení motorových cisternových vozidel pro dopravu snadno zápalných těkavých látek na dobu tří let. Soud zhodnotil spoluzavinění žalobce a shledal žalobu zčásti důvodnou. Na tomto základě přisoudil celkem žalobci částku 5078,62 Kčs. Návrhu na náhradu ucházejícího výdělku ve smyslu § 7 zák. č.

150/1961 Sb. nevyhověl, a to z toho důvodu, že žalobci byl vysloven vedlejší trest zákazu činnosti ve smyslu § 51 odst. 2 tr. zák. z r. 1950. Zákaz činnosti jako vedlejší trest ve svých důsledcích znamená v převážné většině případů snížení výdělku odsouzeného a toto opatření trestní povahy není možno likvidovat rozhodnutím o povinnosti zaměstnavatele nahrazovat ucházející výdělek.

Toto rozhodnutí se stalo pravomocným.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu, že touto částí rozhodnutí, kterou soud zamítl zcela nárok na náhradu ucházejícího výdělku, byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Podle § 6 zák. č. 150/1961 Sb. je podnik povinen pracovníka, který byl poškozen na zdraví pracovním úrazem, zaměstnávat na jeho původním pracovním místě nebo na takovém pracovním místě, kde druh požadované práce a pracovní podmínky jsou pro něj vhodné vzhledem k jeho schopnostem a jeho zdravotnímu stavu, a kde pracovník, i když jeho pracovní schopnost je změněna, může dosahovat výdělku, který měl před pracovním úrazem.

Podle § 7 cit. zákona je podnik povinen nahradit ušlý výdělek, neplní-li povinnosti uložené v § 6, příp. opatří-li poškozenému jen takové pracovní místo, na němž pracovník nemůže dosáhnout výdělku, který měl před pracovním úrazem.

Z těchto ustanovení vyplývá, že podnik neměl povinnost zaměstnávat, vzhledem k výroku rozsudku soudu v trestní mřízení, žalobce na jeho původním místě, takže by v důsledku toho nebyl povinen ani nahrazovat újmu na výdělku, pokud byla vyvolána právě tím, že tento výdělek poklesl proto, že žalobce nemohl vykonávat nadále místo řidiče cisternového vozu. Je proto nutno ustanovení § 6 resp. 7 cit. zák. vykládat v souvislosti s jinými ustanoveními zákona, zejména tedy i s příslušnými ustanoveními trestního zákona, na jejichž podkladě byl vysloven zákaz činnosti v určitém směru.

Na druhé straně, ovšem s výhradou shora již uvedenou, dopadají plně ustanovení § 6 a § 7 zákona a výrokem trestního rozsudku o zákazu činnosti v určitém vymezeném úseku nedoznala změny zákonná povinnost zaměstnavatele zaměstnávat pracovníka na jiném pracovním místě, s přihlédnutím k druhu, pracovním podmínkám, schopnostem a zdravotnímu stavu pracovníka a s přihlédnutím k vedlejšímu trestu zákazu činnosti.

Z tohoto hlediska se však soud věcí blíže nezabýval, nezkoumal tedy, zda z tohoto hlediska podnik splnil svou povinnost a zda pokles výdělku nenastal u žalobce z toho důvodu, že mu nebylo poskytnuto jiné přiměřené zaměstnání. Samozřejmě by žalobce neměl nárok na náhradu ušlého výdělku nižšího případně proto, že původní zaměstnání vzhledem k obsahu trestního rozsudku nemohl vykonávat a podnik mu ani nesměl zaměstnání nabídnout.

Pokud soud jinak rozhodl, porušil zákona v ustanovení § 6 a § 7 zák. č. 150/1961 Sb.